

Aprilkopje

Vier prachtige zonen heb je, de oudste is mijn vader. Jij leerde me de vriend van kleine dingen te zijn. Je kookt nog iedere dag zelf. Drie bloemkoolroosjes, een paar nieuwe aardappeltjes, een mals stukje vlees. Die doorgekookte drab van *Tafeltje Dek Je* was niets voor jou. De dagelijkse tochten naar de Albert Heijn beneden, zo af en toe even naar de markt, geven een invulling aan je dag. Je weet dingen klaar te maken die ik nog nooit heb gegeten.

Aan de muur in de gang hangt een tegeltje: *Van het concert des levens krijgt niemand een program*. Jij kreeg er ook geen van het jouwe. Oma was jouw oren en woordvoerder. Ik zal nooit vergeten hoe we met z'n allen om haar kist stonden voor een laatste groet. Ik kan me niet voorstellen hoe je je toen gevoeld moet hebben. Vijftig jaar trouw en hard werken. Zij was de sterke, de gezonde, maar jij was het die overbleef. De dingen zijn niet meer hetzelfde sinds oma er niet meer is. Jij bent de laatste wervel in de ruggengraat van mijn familie. En je bent verdrietig, niet alleen om haar, maar om iedereen die je weg ziet vallen om je heen. Toch blijf je je scheve tanden blootlachen.

Je hoort misschien bijna niets meer, maar zult altijd luisteren. Je blijft onvermoeid geïnteresseerd in wat er omgaat in al onze levens. Als er een storm is geweest in het zuiden van Chili dan hoor ik dat van jou. Fysiek is je wereld zo'n vijfhonderd bij vijfhonderd meter groot, maar mentaal ben je een wereldburger. De laatste jaren hebben je zonen creatieve manieren gevonden om met je mindere luistervaardigheid om te gaan. Alle reisverhalen die ik mail worden uitgeprint en meegenomen, zodat je ze rustig kunt lezen. Er kwam een extra luide deurbel en een telefoon met twee hoorns. Toen ook dat niet meer werkte, kwam mijn vader op een lumineus idee. Hij gaf je een mobiele telefoon, zodat we je kunnen sms'en wanneer we langskomen. Je vindt het geweldig.

Als de kleinkinderen komen pronken met nieuwe kleren is jouw vaste regel: "Wat heb je een mooi pak 'an. Chic de friemel!" Eigenlijk ben jij degene met het mooie pak. Je draagt er altijd een stropdas met een dasspeld bij, ook bij dertig graden in de schaduw. Elke dag sta je om zes uur op. Je houdt nauwkeurig bij wie er op bezoek zijn gekomen en wat je hebt gekookt. Voor de visite serveer je steevast *Senseo*-koffie met een koekje of cakeje, in een van de kop en schotels van de series gebloemd serviesgoed die in de vitrines staan te glimmen. Als kind mocht ik bijna altijd uit het aprilkopje van het maandservies drinken, ook al was de halve familie in april jarig. Het is nog heel.

Blijf je nog even, opa?